

Vergaderen op pantoffels

Ik heb dit jaar leren “zoomen”. Vorig jaar kon ik dat nog niet –meer nog, ik wist niet eens dat het bestond, laat staan hoe je het kon of moest doen. Sinds de coronacrisis kan ik het nu min of meer. Ik ben er zelfs een heel klein beetje fier op dat ik het al kan nog voor het woord of werkwoord opgenomen is in de Dikke Van Dale of in het groene boekje.

Vergis je echter niet: je kan perfect leven en gelukkig zijn zonder “zoomen”. Daar heeft het God-zij-dank (al vermoed ik dat Hij zelfs in zijn alwetendheid geen flauw benul heeft van wat dat is) gelukkig niets met te maken.

“Zoomen” is dus iets anders dan leven en geluk. Het is gewoon een manier om ook in tijden dat je niet met anderen samen rond de tafel kan zitten toch met elkaar te kunnen blijven overleggen. Ieder zit achter zijn of haar scherm en ziet en hoort de anderen die datzelfde doen vanuit hun min of meer opgekuist huis. Eén van de grootste voordelen is dat je gerust je pantoffels kan aanhouden, niemand ziet dat, eens heel vluchtig je haar kammen is al meer dan voldoende.

Een ander groot voordeel is dat vergaderingen niet meer eindeloos uitlopen. Nadelen zijn er natuurlijk ook: vergaderingen lopen niet eindeloos meer uit op het nog samen drinken van een pot en een pint. Zo is het altijd iets...

Op onze parochie “zoomen” we dus.

Dat eigenaardige virus zal het ons niet beletten. En al heel dikwijls ben ik ondertussen aangenaam verrast geweest door wat zo’n virtuele samenkomsten hebben opgeleverd.

Vorige week nog hebben we zo met jongeren overlegd over hoe we dit jaar onze ‘kerstherberg’ zouden kunnen aanpakken nu ook die niet zal kunnen doorgaan zoals de voorbije gezellige jaren. Jonge mensen zijn veerkrachtig, creatief en enthousiast genoeg om er iets op te vinden. Je hoort er nog wel over.

De werkgroep welzijnszorg, en de mensen van de gezinsvieringen, schoolbesturen en werkgroepen allerhande hebben dat zoomen ondertussen onder de knie: zo deugddoend om te zien en te mogen ervaren hoe mensen blijven zoeken om elkaar –zij het anders- nabij te zijn.

Ondertussen ontmoeten doopcatechisten ouders van dopelingen langs de computer en is er dankzij de inzet van heel wat vormselcatechisten een nieuwe manier gevonden om ouders en vormelingen samen te bereiken . Het is nooit enkel maar kommer en kwel.

Ook de parochieploeg weet ondertussen goed wat zoomen is. En omdat de geplande ontmoeting met onze bisschop begin deze maand niet kon doorgaan nodigden we hem uit om dan maar zo al eens kennis te maken. Het werd een deugddoende en warme avond en toen bisschop Lode aan het eind van de vergadering het Salve Regina zong zoals hij dat al die jaren in de abdij aan het eind van de dag gezongen had voelde ieder wel dat verbondenheid heel wat anders is dan enkel samenzijn in eenzelfde ruimte.

In de kortste en donkere dagen mogen we zo samen verder op zoek blijven gaan naar wat deugd doet, verbinding schept en vreugde brengt. “Courage” hebben we ondertussen in grote letters aan de kerken van onze parochie gehangen.

“Hoop” is de gelovige vertaling van dat woord.

En hoop doet leven...

Piet